

stillede under Forudsaetning af, at der fra forfæstlige Sider, hvis Sagen kom til 3die Behandling, vilde blive stillet andre Vædringsforslag, der vilde søge paa alle omskribte Punkter at bringe Loven til en gjenfaldig Forstaelse, og derfor have vi kun berørt det Punkt, som nærmest interesserede os, nemlig Caraktionsmaaden. Dette er nu ikke stillet, og Forslaget forelægges her til 3die Behandling uden andre Vædringsforslag end dem, der ere stillede af os, og der ved det forsamlet ven Modsigelse mellem fire af Vædringsforslagene og Lovens, idet de forsamle til at stride mod en Bestemmelse, der er bleven staadende i § 20, og der er den Hensyn der har bevæget os til for Forordningerne at tage Forslagene tilbage, da der ikke bestod paa denne Maade mindre end to Spørgsmaal om ved deres Overbefalelse at komme til et endeligt Resultat, naar ikke disse forskjellige Sider, som ikke ville gaa ind paa de nuværende Bestemmelser, have stillet Vædringsforslag, end overhovedet at uindertasse dette Punkt om en anden Caraktionsmaade en Overbefalelse. Da de altsaa ikke kunne bringes under Afstemning og de andre Vædringsforslag, som ere forudsatte ved deres Bestilling, ikke ere fremkomne, er det, at jeg har tilladt mig at tage dem tilbage. Med Hensyn til Sagen selv tillod jeg mig allerede ved 2den Behandling at sige, at det forekom mig, at Næsteden tog et utilstaaeligt Hensyn til den Behyrdning, som man følger Traditionen fra flere Sider mente at burde tage sig over for Lehn og Steddommister, naar man gik væsentlig i samme Spør, som Underenttetsregjeringen i 1846 havde anvist i en Henvendelse til de da sammentraadede Rostidsstændere. Det foreskommer os, at det Ved saae meget mere har hørt gode Grunde for sig, som den allerede længe for Christen den Ottende gienkem sit Henvendelse til Stænderne erklærende sig tilfreds ved en saadan Restituktion af Pengesummen af det Lehnets Bestemmende, havde fundet sit Udtryk i Tillæbet til at opheve flere Stamgøder og Lehn imod en Restituktion ved Vædringsforslaget om at omfatte. Det var, som jeg ved 2den Behandling tillod mig at bemærke, Tilfældet med den Afgjørelse, der

fandt Sted den 19de December 1800 med Hensyn til Stambuset Krogeri, og var ligeledes Tilfældet med den Afgjørelse, der under 3die Januar 1806 fandt Sted med Hensyn til Vedbygaard. Det forekommer os, at en saadan Fremgangsmaade vilde være ganske uheldig, henigtsmæssig end de to Fremgangsmaader, der forelaa ved 2den Behandling. Det er klart, hvad følger man det oprindelige Lovforslag, og tarer det Restegodsets efter det Vedt. i Handel og Wandel allerede ved Overgangen til frit Eendoms til Eieren, saa følger det af sig selv, at naar Eieren atter vil overlade Gaarden til Fæstere, da en han henviser til at opnå endnu højere Pris end dem, der vare gjældende i Handel og Wandel, og paa den Tid, da han selv overtog Godsset til frit Eendoms. Godsset vil altsaa afkomme til Fæstere til meget højere Pris, eller dog saa vil Overgangen til frit Eendoms meget mindre forandredes Konjunkturer end senere Tid. Derfor er det høist uheldigt, og oprigtigt med Hensyn til den Afgørelse, og som Lovens og saa i forlem væsentlig Del stiller sig, nemlig den, at saae Fæsteforholdet afstillet. Dermed forekommer det oprigtigt den Caraktionsmaade, som blev foreslaet af Udvalget, kan ikke mindre, for enkelte Godser blive høist uheldig, thi, naar der ikke tidligere er blevet, ifølgte det vedkommende Gods, da skal dette høi tareres efter de Salg, der have fundet Sted i det vedkommende Amt, og da kan Caraktionen for enkelte Godsets Vedkommende blive høist uheldig. Det kan blive en Caraktion, som vedkommende Lehnbesidder lige over for Fæsternes Indtætte ikke engang selv ønsker, men han bliver tvungen, dertil at ved de høi Pris, under hvilke yderligere paa nærliggende Godser, til hvilken Henseende jeg blot skal minde om den meget store Forskel, under en mellem Salgenes Svendborg Amt. Det forekommer os derfor, at i følge det Forslag kunne paa mange Godser Fæstere blive stillede i en Situation, hvorefter det ikke vil kunne lykkes dem at kjøbe, og hvor de i alt Sald ikke vil kunne kjøbe til overordentlig høi Pris. Ege over for dets forekommer det os, at i naar i 1846 Regjeringen kunde sige sig til Ror med en Caraktion væsentlig i et par Buegevardien og saaledes, at en Del berøftes sættes til en